

Discurs d'Òscar Palazón a la recepció del jardí del Teatre Metropol

Companys i companyes de lletres:

Com ja sabeu alguns de vosaltres, cada mes entrevisto un membre del Col·lectiu d'Escriptors del Camp de Tarragona per a un diari de la ciutat. Fa una mica més de dos anys que m'hi dedico, des que Joan Cavallé va cedir-me'n el testimoni. Arribats a aquest punt, potser és un bon moment per mirar enrere i fer-ne balanç. Doncs bé, després de fer 198 preguntes a 22 escriptors, la valoració de tot plegat és altament positiva. No seria gens exagerat afirmar que em considero un lector molt afortunat. No només ensopego amb obres literàries de gran qualitat, sinó que a més tinc l'oportunitat de parlar-ne amb els creadors.

La periodicitat amb què es publiquen les entrevistes únicament em permet de llegir una petita part de la producció literària de cada autor. Tot i així, aquest intercanvi intel·lectual m'ha ofert una perspectiva força àmplia de la literatura que es fa a les nostres comarques. Per això m'atreiria a dir que, deixant de banda els punts en comú que poden detectar-se entre els diferents escriptors que hi vivim —com ara la importància del paisatge, el tractament d'episodis històrics o l'aparició de personatges reals de la societat tarragonina actual—, la principal característica de la nostra literatura és la diversitat formal i temàtica. Paradoxalment, el que ens uneix és el que ens diferencia. Tan sols cal fullejar l'opuscle de novetats que circula per la ciutat pels volts de Sant Jordi per poder-ho comprovar. Allà, any rere any, s'hi pot trobar literatura per a tots els gustos: des de memòries, reculls d'articles periodístics i traduccions d'autors estrangers de primera fila fins a narrativa curta, poesia i novel·la de tots els gèneres, passant per obres de teatre, edicions de clàssics locals o llibres per al públic més jove.

D'altra banda, també m'agradaria destacar i alhora elogiar l'esperit inquiet de la nostra literatura. Moltes vegades, des de fora, ens titllen d'escriptors perifèrics. I això no es pot tolerar. La nostra literatura no té res a envejar a la que es fa a Barcelona. Prou de centralisme cultural! Els nostres llibres poden competir perfectament amb qualsevol llibre de qualsevol editorial catalana. Poden i han de fer-ho. Sense complexos. Exhibint-ne amb orgull la denominació d'origen. Precisament fa just un any, en aquest mateix jardí, Magí Sunyer assegurava que "vivim en un territori que fins ara no s'ha enorgullit prou de la seva potència creadora, en molta part per desconeixement". I a continuació feia esment de tota una sèrie de mesures que s'havien pres per tal de combatre aquest desconeixement. I és que, per tal que la nostra literatura pugui ser reconeguda, primer ha de ser coneguda. D'ençà d'aleshores, només en un any, s'han fet molts passos endavant. Així, per exemple, l'Escola de Lletres ha estrenat local i les activitats que organitza són més variades que mai. La pàgina web *Tarragona Lletres* ha renovat, ha canviat d'estètica i s'hi ha incorporat nous continguts. S'han creat dos blogs relacionats amb el món dels llibres i la creació: *Tarragona Literària* i *L'Arxiu de Tarragona Literària*, ambdós vinculats a la ja esmentada Escola de Lletres. S'han emès 13 capítols del programa *Tinta Negra* a la Xarxa de Televisions Locals. A més, em consta que hi ha un grapat de projectes, encara en estat embrionari, que tard o d'hora contribuiran a portar la nostra literatura més enllà de la ciutat.

Evidentment, això no seria possible sense el recolzament d'editorials, organismes, institucions, entitats i mitjans de comunicació. A tots ells, moltes gràcies. Però encara hi ha molta feina a fer. I encara que de tant en tant ens arribin bones notícies, com la presència de Tarragona a les jornades de

cultura catalana que van celebrar-se a Lituània l'abril passat, o la recent participació de La Pell del Llavi al Festival BarriBrossa de Barcelona, no es pot abaixar la guàrdia. Aquells que gaudeixen d'una posició privilegiada haurien de ser-ne conscients. Aquells que posseeixen els recursos haurien d'actuar en conseqüència. La promoció i difusió de la literatura del Camp de Tarragona a l'exterior està en joc.

Nosaltres, els escriptors, mentrestant, continuarem al peu de l'ordinador (o de la llibreta, si s'escau). Farem la nostra feina solitària, oculta —gairebé clandestina—, com sempre. Escoltarem amb atenció la veu rogallosa dels nostres fantasmes. Ens capbussarem en aigües inhòspites a la recerca de bells peixos. Empaitarem estranyes papallones, seguint el rastre del seu vol erràtic. Tant se val com vulguem definir l'acte creatiu. Al cap i a la fi, l'aventura d'escriure és sempre la mateixa.

ÒSCAR PALAZÓN
Tarragona, abril de 2007